

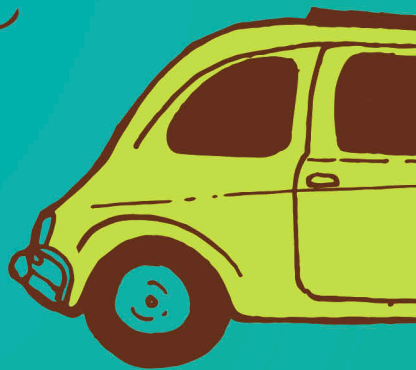
SASKIA M.N. OUDSHOORN

Loes, Luca & Liz

LIEFDE IN MILAAN 2

Loes, Luca en Liz

Saskia M.N. Oudshoorn bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Toeval bestaat niet

Loes, Luca en Liz

Casa dell' Amore

Saskia M.N. Oudshoorn

Loes, Luca en Liz

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542790
ISBN audio 9789020542806
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Gaby Berendsen, Studio Font

www.saskiaoudshoorn.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Anneloes

Het laken bedekt Gianluca's onderlijf. Althans, het grootste gedeelte. Ik zie de ronding van zijn billen, waar een duidelijke aftekening van zijn korte broek of zwembroek zijn lijf horizontaal in tweeën deelt. Zou hij een man zijn voor een gewone zwembroek? Die Speedo-slip die Dries Roelvink in het geel heeft? Ik bijt in het laken. Br. Ik hoop het niet. Al denk ik niet dat het me na vannacht veel uitmaakt. Het kriebelt in mijn buik als ik terugdenk aan de uren die achter ons liggen.

De spieren in zijn rug zijn ontspannen, zijn biceps zijn een beetje gebald door zijn armen die hij boven zijn hoofd onder het donzen hoofdkussen door gestoken heeft. Goed. Hij is dus een buikslaper. Ik niet, ik slaap het liefst op mijn zij, het dekbed tussen mijn knieën geklemd. Emiel trok altijd het hele dekbed naar zijn kant zodat ik me tegen zijn rug lepeltje-lepeltje aan moest klemmen om niet dood te gaan van de kou in de winter. Sinds hij de stagiaire warm houdt en ik het bed in mijn flat – de flat die net zo groot is als de hele hotelkamer waar ik nu lig – alleen tot mijn beschikking heb, stop ik de helft van het Texeler dekbed dat ik van mijn oma heb gekregen, weer lekker tussen mijn knieën. Oma zweert bij dekbedden en kussens van schapenwol. Emiel vond het vies. Die sloep liever onder de veren van

ik weet niet hoeveel eenden dan schapenwol. Nog zoiets wat ik niet begreep. In ieder geval heerlijk dat niemand er meer wat van zegt hoe ik slaap en met wie ik slaap.

Het dekbed ligt hier nu opgepropt aan het voeteneind. We hadden het niet echt... koud vannacht. Ik bloos als ik eraan terugdenk. Wat een beetje aarzelend van beide kanten begon, is... iets minder weifelend geëindigd. Voordat ik met Emiel verkering kreeg, heb ik niet met heel veel mannen het bed gedeeld. Eigenlijk niet één, als je het officieel bekijkt: de onenightstand die te veel op had na het uit de hand gelopen studentenfeest, sliep al bijna voordat hij zijn been had bijgetrokken. Toen hij wakker werd en de wc-pot vanbinnen had bekeken, was zijn hoofd – dat na vier gin-tonics de avond ervoor heel erg aantrekkelijk had geleken – al een stuk minder appetijtelijk. En de geur uit zijn mond, na een bezoek aan de shoarmazaak en zijn tripje naar de badkamer, was niet te hachelen. Hij deed een lachwekkende poging om zijn falen van de vorige avond goed te maken, maar iedere keer als ik naar hem keek, kreeg ik visioenen van hem geknield voor de wc, zijn magere billen boven zijn zwarte voetzolen, die steeds een stukje omhoog veerden als er weer een nieuwe golf kots aankwam.

Nee, dan heb ik het nu een stuk beter getroffen. Gianluca rook lekker, hij proefde lekker, hij had zelfs zijn oksels geschoren – wat ik helemaal niet onmannelijk vond, verzekerde ik hem. Ik vlijde mijn hoofd in het holletje bij zijn hals en lag met mijn neus bijna in zijn oksel. Ik snoof zachtjes zo ongemerkt mogelijk, omdat ik zijn geur in mijn geheugen wilde opslaan. Geuren als herinnering werken bij mij het beste.

‘Stink ik?’ had hij ietwat verlegen gevraagd.

Ik glimlachte vertederd, omdat ook een man als Gianluca blijkbaar nog steeds verlegen kon zijn om zoiets kleins. ‘Je ruikt

lekker en ik vind het fijn als mannen niet zo'n heel oerwoud onder hun armen hebben.'

'Ik ben blij dat ik jou blij kan maken met iets normaals,' antwoordde hij en hij duwde me weer plagend op mijn rug onder hem voor een nieuwe ronde.

Hij is echt héél, héél aantrekkelijk. Het is bijna onmogelijk om te geloven dat we samen waren vannacht en wat we in die eindeloze uren onvermoeid gedaan hebben. Ik moet me bedwingen om niet met mijn vinger over de lijnen van zijn rug te gaan, de spieren te volgen en dan misschien wel per ongeluk de vinger onder het laken te laten verdwijnen. Ik bloos bij de gedachte. Dit is zó niets voor mij. Het lijkt wel of ik uit mijn lichaam ben getreden. Het liefst kijk ik de kat uit de boom – Emiel kende ik al maanden voordat we voor het eerst de liefde bedreven. Gewoon, bij hem thuis, in bed, nadat we ons snel met het licht uit hadden ontkleed. Gianluca nam gisteravond niet eens de tijd om de balkondeuren dicht te doen voordat hij me het bed in trok. Het kon ons niet schelen of iemand ons hoorde. Mijn Hunkemöller-setje lag sneller op de vloer van de hotelkamer dan ik het in mijn virtuele boodschappenmandje had gestopt. En dat kan ik vrij snel, ik hak graag knopen door als ik denk dat iets goed is. Maar hoe bepaal ik van iemand die ik pas voor de tweede keer zie of het goed is? Of hij goed voor mij is? Ik hoop dat mijn gevoel me niet in de steek laat. Gianluca is een stuk. Daar kunnen zelfs een sportslip of witte sokken – mocht hij ooit een van die libidokillers gaan dragen – niets meer aan veranderen.

Voorzichtig schuif ik omhoog en ik leun met mijn rug tegen het gecapitonnerde hoofdbord van het bed dat zo groot is dat de hele familie Von Trapp hier riant naast elkaar in kan liggen. Het

laken trek ik over me heen. Niet dat mijn lichaam na vannacht nog heel veel geheimen kent voor hem. Het gaat me toch net een stap te ver om hier ongegeneerd naakt naast Luca te zitten als hij zo wakker wordt. Daar zijn we nog heel wat nachten samen van verwijderd. Mijn vriendin Lucy heeft er geen enkele moeite mee om haar geboortekostuum te laten zien aan iedereen die het wil. Ze is geen streaker, dat niet, maar gène staat niet in haar woordenboek. Haar ouders waren halve hippies. Geweldig vonden wij het bij haar thuis, met een leefkuil vol gebatikte kussens midden in de huiskamer, gehaakte dromenvangers aan het schrootjesplafond en tientallen andere kleurige accessoires door het huis verspreid. We gaan weleens met zijn vijven naar de sauna en als wij nog een beetje staan te treuzelen bij de kastjes, banjert zij al op haar dooie gemak in haar nakie de kleedkamer rond. Zo hebben we allemaal wel wat. De beste eigenschappen van de Spice Girls, zoals mijn vriendinnenclub zich noemt, in één persoon verenigd, zou een perfecte vrouw opleveren; de slechte eigenschappen de duivel in eigen persoon.

Het laken glijdt verder van Gianluca af en dat gunt me een betere blik op zijn heerlijke lijf. Nee hoor, ik heb écht niet net een beetje te veel laken mijn kant op getrokken. Ik trek heel per ongeluk nog een keertje aan de punt van het laken zodat zijn kont nu geheel onbedekt is. Hij verschuift een klein beetje en ik houd mijn adem in. Hij slaapt verder en ik kan hem ongegeneerd blijven bestuderen. De gespierde V-vorm van zijn bovenlijf, zijn harde beenspieren. Zijn kont is perfect. Ik ben blij dat hij niet heel veel haar op zijn achterste heeft. Ja, zo kieskeurig ben ik – al zou ik ook er niet voor uit bed springen en weghollen als dit wel zo zou zijn. Zijn billen zijn rond en stevig. Zou hij hardlopen? Ik hoop niet dat hij zo iemand is die vier avonden per week in de sportschool is en zichzelf graag in de spiegel bekijkt terwijl hij

met gewichten in de weer is. Of om zes uur 's ochtends veel te blij naast het bed staat te springen om te gaan hardlopen. Nee. Ik kan het me niet voorstellen. Luca is een man die n t genoeg doet om in vorm te blijven. Ja. Een twee-keer-in-de-week-hard-loop-man. Of een kitesurfer, dat kan ook! Zo'n man die dan met zijn surfpak halfopen, het bovenstuk om zijn heupen geknoopt, met een zelfverzekerde blik alsof hij het strand bezit de zee uit komt lopen, terwijl hij de druppels uit zijn haar schudt en dan een hand door zijn ruwe, zongebleeke lokken haalt. Nee, dat kan niet in Nederland. Althans, niet vaak genoeg om er z  goed uit te zien. Ik heb echt te veel Netflix-series met mooie mannen gekeken de laatste tijd. De wereld in een televisieserie heeft weinig tot niets te maken met mijn echte leven. Of misschien toch? *Love at first sight?*

Hij maakt een geluidje en beweegt. Zijn ogen zijn nog half gesloten als hij zich naar me toe draait. Die veel te lange, jaloesmakende wimpers zijn half geloken. Zijn dit die beroemde Italiaanse slaapkamerogen? Een lichte schaduw kleurt de onderste helft van zijn gezicht donker. Emiel hoefde zich met zijn blonde haar maar iets van een keer in de drie dagen te scheren.

Focus. Laat Emiel los, zeg ik streng tegen mezelf. Het voelt als verraad om nu op dit moment aan Emiel te denken. Het kost niet veel moeite, want Gianluca blijft me vanonder zijn wimpers aankijken alsof hij in dubio staat of hij mij v or het ontbijt wil verorberen of erna, en ik kan aan niets anders meer denken dan deze verrukkelijke man op luttele centimeters afstand naast me.

'Buongiorno, bella,' zegt hij, half in een kreun, en hij strijkt een pluk van zijn donkere haar van zijn voorhoofd.

Ik weet niet of hij zijn bedpartner altijd zo goedemorgen wenst, of dat hij dat zegt omdat we nu in Milaan zijn. In ieder geval raken de woorden me als pijlen rechtstreeks in het gebied

onder mijn navel. Ik druk de gedachte aan de andere vrouwen die misschien wel hier in het hetzelfde bed naast hem gelegen hebben, snel weg. Dit bijzondere moment mag niet bezoedeld worden door de gedachte aan zijn vrouwelijke bedpartners die er – op dit moment in ieder geval – niet toe doen. Hij rekt zich uit, wat me een nog veel beter zicht op zijn prachtige bovenlijf gunt, pakt mijn pols vast en trekt me naar zich toe.

‘Heb je lekker geslapen?’

De woorden kriebelen tegen mijn lippen en zijn borstharen kietelen tegen de zachte huid van mijn borsten. Hoe kan het dat hij zelfs in de ochtend nog lekker ruikt? Ik heb niet de tijd meer om in mijn hand te ademen en te ruiken of ik niet snel mijn tanden moet poetsen. Het kan hem blijkbaar niet schelen, want hij kust me en die kus is al snel geen oppervlakkige ‘goedemorgen, ik ga zo douchen’-zoen meer. Dit is een ‘waar waren we gisteravond ook alweer gebleven’-zoen. Overduidelijk wil hij nergens anders zijn dan hier, naast mij. Zo wakker worden: daar kan een uitgebreid continentaal ontbijtbuffet – normaal gesproken mijn hoogtepunt bij een hotelovernachting – niet tegen op.

Hij laat me na een tijdje grommend los. Zijn duim glijdt over mijn onderlip. Met zijn andere hand trekt hij het laken over zijn onderlijf omhoog. ‘Sorry. Ik word weer een beetje te enthousiast, geloof ik.’

Ik grinnik. ‘Tenzij er een andere vrouw dan ik naast je ligt of in de kledingkast staat, hoef je daar geen sorry voor te zeggen.’

Gianluca rolt zich op zijn rug en trekt me boven op zich. Teder strijkt hij een pluk haar uit mijn gezicht en stopt hem achter mijn oor. ‘Wat heerlijk dat ik naast jou wakker word.’ Zijn handen glijden naar beneden, over de rondingen van mijn lijf.

‘Ik heb geen vriend met een privéjet en Transavia vliegt pas vanavond weer op Amsterdam, dus ik had niet veel keus,’ plaag

ik en ik tik hem op het puntje van zijn neus. Ik heb werkelijk geen idee hoe ik er na de vrij onstuimige nacht van ons samen uitzie, maar blijkbaar goed genoeg, want Gianluca kust me weer. Hij likt langs mijn onderlip en dan glijdt zijn tong langzaam tussen mijn lippen door. Loom cirkelen onze tongen om elkaar heen. Tussen onze lichamen zit nu alleen een klein stukje van een dun laken en wat hij van plan is om voor het ontbijt te nemen, laat zich gemakkelijk raden. Hij voert het tempo van de kus op. Onze ademhaling versnelt.

Er wordt op de deur geklopt. Ik laat hem buiten adem los en druk mijn voorhoofd tegen het zijne. ‘Niet opendoen. Of heb je ontbijt besteld?’ fluister ik samenzweerderig.

Gianluca schudt zijn hoofd. Er wordt een tweede keer geklopt. Harder nu.

‘Misschien is het Leonardo?’

Hij pakt zijn mobiel van het nachtkastje en kijkt hoe laat het is. ‘Halfnegen, zondagochtend. Te vroeg voor mijn broertje,’ gromt hij.

‘Tenzij er iets dringends is?’ Ik rol van hem af, trek het laken om me heen en kijk hem ongerust aan.

Hij zwaait zijn benen over het bed en pakt zijn boxer van de grond.

Ik wijs met een spottend glimlachje naar hem. Mijn wijsvinger draait een cirkeltje ter hoogte van zijn kruis. ‘Zo ga je toch zeker niet de deur opendoen? Wie er ook aan de andere kant staat, dit gaan ze anders niet licht vergeten.’

Hij buigt zijn hoofd en trekt dan grijnzend zijn lange broek aan, die in een hoopje op het voeteneind van het bed lag. De rits gaat maar net dicht. Terwijl hij naar de deur van de suite loopt, trekt hij zijn overhemd over zijn lijf. Mijn god, wat ziet dat er sexy uit, vooral die blote voeten onder zijn broek. Bij-

na nog sexyer dan gisteravond, toen hij zich uitkleedde. Niets opwindender dan een man die met twee handen achter op zijn rug zijn shirt over zijn hoofd uittrekt en een heerlijk lichaam als een surprise tevoorschijn tovert. Emiel deed dat ook, maar dan vouwde hij wel zijn overhemd en broek eerst netjes op en legde ze op de stoel voordat hij in bed kwam. En zijn bovenlijf was stukken minder indrukwekkend. De rest trouwens ook.

Voordat hij de deur opentrekt, kijkt Luca naar me. ‘Zo goed, mevrouwetje?’ Hij likt aan zijn wijsvinger en strijkt over zijn wenkbrauwen.

Giechelend verdwijn ik onder het laken.

‘Gianluca.’

Ik verstijf als ik haar stem hoor. Gianluca heeft Constance, zijn persoonlijk assistente, gisteravond de laan uitgestuurd nadat duidelijk geworden was dat zij onze relatie – of hoe je wat er tussen ons is na twee dates kunt noemen – al probeerde te saboteren voordat hij goed en wel begonnen was. Geen seconde heb ik er meer over nagedacht waar ze is. Stom. Het is logisch dat ze de nacht gewoon in de hotelkamer naast de onze heeft doorgebracht. Heeft ze ons gehoord? Raar genoeg kan het me niets schelen, alhoewel exhibitionisme niet echt op mijn lijstje van karaktereigenschappen staat. Als je de open balkondeuren vannacht niet meetelt.

Ik ben niet het type vrouw dat nu opeens triomfantelijk in haar blikveld rechtop in bed gaat zitten om haar met de neus op de feiten te drukken dat ik hier lig en zij aan de andere kant van de deur staat – zonder baan en tegenover de man die haar duidelijk ook niet onbewogen laat. Dus lig ik onder het laken oppervlakkig te ademen terwijl de temperatuur stijgt en ik mijn oren spits om ieder woord tussen hen op te vangen. Dat dan weer wel. Wat een stuk eenvoudiger zou zijn als het bloed niet

zo luid in mijn oren zou gonzen. Eerst praat Gianluca hard, op boze toon. Constance antwoordt op zachte toon, in niets lijkt de stem op die van de vrouw die gisteren naast me zat in het vliegtuig en zich overduidelijk groen en geel ergerde aan mijn ‘provinciale’ gedrag, zoals ze het zelf noemde. Zij is duidelijk een vrouw van de wereld en ze liet geen kans onbenut om mij onder de neus te wrijven dat ik dat niet ben.

Gianluca tempert zijn volume. Een zachte kuch, woorden op gedempte toon. Na een tijdje praten sluit hij zachtjes de deur. Ik sla het laken een stukje terug, mijn mond steekt net ver genoeg erbovenuit om normaal adem te kunnen halen.

‘Wat was er?’ piep ik en ik sla mezelf in gedachten voor mijn kop dat mijn stem niet wat zekerder klinkt.

Hij heeft zijn overhemd nog aan als hij onder het laken glijdt en slaat zijn arm om me heen. Ineens voel ik me wel heel erg naakt. Ik schuif een stukje opzij. Constance staat aan de andere kant van de deur of de muur, maar het lijkt of ze tussen ons in is geschoven. De stemming tussen ons verandert, net als de atmosfeer vlak voor een onweersbui anders aanvoelt dan een paar minuten daarvoor.

‘We hebben afgesproken om maandag op kantoor verder te praten. Misschien was het wel een beetje abrupt om haar gisteravond op staande voet te ontslaan. Ik ga er nog eens goed over nadenken. Eigenlijk kan ik haar niet missen, maar ik moet wel honderd procent op mijn team kunnen vertrouwen. Als je het bij mij verbruid hebt, moet je wel van goeden huize komen om het goed te maken.’

‘En zo iemand is Constance? Je hebt haar al vergeven?’

Met zijn wijsvinger wrijft hij over mijn lip. ‘Ik heb geen zin om over Constance te praten.’ Hij buigt zijn bovenlichaam naar achteren en begint de paar knoopjes van zijn overhemd die hij

vast had gemaakt, weer los te knopen.

Ik glip onder hem vandaan. 'Is ga even douchen. Goed?'

Gianluca leunt met zijn hoofd op zijn hand. 'Je hoeft aan mij geen toestemming te vragen om te gaan douchen.'

Oké. Hij is duidelijk teleurgesteld. Ik ook, omdat Constance ineens voor de deur staat op het op-een-na ongemakkelijkste moment ooit en na vijf minuten praten haar baan weer terug heeft. Niet dat ik verwacht had dat ze vannacht haar intrek in een of ander armoedig Milanese pensionnetje had genomen of op een bankje in het park de nacht doorgebracht zou hebben en zonder strijd haar baan bij het grofvuil zou zetten. Zoiets zou iemand als ik doen, zij niet. Ze is na de ruzie gisteravond gewoon weer teruggegaan naar de luxe kamer naast ons. En ergens binnen in mij zegt het stemmetje van mijn geweten dat het goed is dat Gianluca geen man is die daar een probleem van maakt. Die wil dat iemand van 'zijn team' veilig is. Constance gaat niet naar de gevangenis, maar mag weer naar 'Af' en ontvangt ook nog eens tweehonderd euro. Het stemmetje van de boze Loes in mij zegt dat ze zo snel mogelijk op moet zouten, zo ver mogelijk bij Gianluca vandaan. Ik pak mijn kleren en mijn toilettas uit mijn koffertje en loop snel de badkamer in.

Als ik aangekleed terugkom in de kamer, zit Gianluca aan het bureau, met zijn iPad opgeklapt voor hem. Hij hoort me niet eens, zo druk is hij aan het typen. Hij heeft zijn gekreukelde overhemd een klein stukje dichtgeknoopt, boven zijn boxer. Ik moet opeens aan de scène in *Risky Business* denken, met Tom Cruise. Gelukkig heeft Gianluca nog geen sokken aan. Een moment aarzel ik. Dan sla ik mijn armen van achteren om hem heen.

Hij klapt de iPad met het toetsenbord dicht en trekt mijn hoofd naast zich. 'Opnieuw beginnen?' mompelt hij tegen mijn

lippen.

‘Graag.’

Hij staat op en houdt zich met gestrekte armen van zich af. ‘Je ziet er prachtig uit.’ Hij wrijft het haar uit mijn nek, duwt zijn neus in het zachte plekje bij mijn hals en snuift. ‘En je ruikt ook nog zo lekker. Dit is wel een heel gevaarlijke combinatie. Zo komen we nooit bij de ontbijttafel.’

Ik lach. ‘Ik dacht het dus wel. Ik heb sinds gistermiddag niets gegeten. Ik ben je vast vergeten te vertellen dat ik van weinig eten agressief word. Of heel erg chagrijnig.’

‘Hm.’ Hij tikt op zijn lip, alsof hij heel hard na moet denken over deze informatie. ‘Dan is het maar goed dat ik een aantal snackbars en restaurants bezit. Dan kan ik je altijd tevreden houden met voedsel. Ik ben bang voor agressieve vrouwen. En allergisch voor chagrijnige exemplaren.’

Binnen tien minuten is hij terug, gedoucht en wel. Ik ben net klaar met mijn vriendinnen op de app een korte update geven – zonder smeulige details – van de gebeurtenissen van vannacht.

Zijn haar is nog nat. Gianluca pakt met zijn ene hand de keycard van de kamer en vlecht de vingers van zijn andere hand rond de mijne.

‘Kom. Ze hebben hier het geweldigste ontbijtbuffet dat je ooit gezien hebt.’

Er staan nog een paar andere mensen in de lift. De grijns is niet van Gianluca’s gezicht te slaan. Zijn duim wrijft over mijn vingers. Ik vraag me af wat hij gedaan had als het bejaarde echtpaar niet naast ons had gestaan. De glazen lift beweegt niet voelbaar, binnen een halve minuut staan we in de enorme hal waar ook de receptie is. Ik bid dat we Constance hier niet tegenkomen. Er is niet veel wat me de eetlust kan ontnemen, maar een arrogant type met een smal kontje dat zich duidelijk

veel beter voelt dan mij en bovendien een oogje heeft op de man hier naast me, zou zomaar een goede reden kunnen zijn. Gelukkig heeft Gianluca bij onze eerste date verteld dat hij van vrouwen houdt die gewoon eten, anders had ik me misschien genoodzaakt gevoeld om een schaalje magere yoghurt met fruit te nemen. Met een schuin oog kijk ik naar het gigantische buffet. Neuh. Weinig kans. Ik verga van de honger.

Gianluca wisselt snel een paar woorden met de man die bij de ingang van de ontbijtzaal staat en we worden naar een rustig tafeltje in de hoek gebracht. De man zet een zilveren kan met koffie, een kan gevuld met water en ijsblokjes en twee kristallen glazen met verse jus d'orange neer. 'De rest moeten we zelf halen.'

'Dat vind ik helemaal niet erg.' Ik hang mijn handtas aan de leuning van de stoel. 'Kan ik mijn tasje hier laten?'

Gianluca lacht. 'Ja, dat kan hier wel. Maar ik zou er buiten dit hotel in Milaan geen gewoonte van maken.'

Bij het buffet drukt hij een warm bordje in mijn handen. Er staan scones, muffins, warme kaneelbroodjes, croissantjes, chocoladebroodjes, rozijnenbroodjes, panini's en nog veel meer soorten brood en gebak op etagères van verschillende hoogtes. Er liggen schalen met verse zalm, parmaham, huisgemaakte jams en mozzarella. Te veel om op te noemen. Geen jam in aluminium bakjes of chocopasta in een poppenwinkelverpakking. Als ik hier van alles wat er ligt een hapje zou nemen, zou ik ter plekke vijf kilo aankomen en de hele dag bezig zijn.

Gianluca legt een paar dingen op zijn bord en wacht dan geduldig tot ik ook een keuze gemaakt heb. Galant, met een hand in mijn rug, leidt hij me terug naar het tafeltje. Een gevoel van trots overvalt me, dat ik me hier in dit luxe hotel in Milaan met een man zoals hij bevind. Wie had dat een week geleden kunnen bedenken? Ik in ieder geval niet.

Hij zet vlug zijn bord neer en schuift dan mijn stoel naar achteren. Een beetje lacherig ga ik zitten. Emiel heeft nog nooit mijn stoel naar achteren geschoven. Ja, één keer, toen hij aangeschoten was en me baldadig wilde plagen. Jammer genoeg schoof hij de stoel niet snel genoeg terug en was hij bij toverslag ontuchtterd toen ik met mijn hoofd tegen de zitting van de stoel van de man achter me knalde en sterretjes zag van de pijn.

‘Je hoeft je niet verplicht te voelen om dat te blijven doen, hoor,’ zeg ik.

‘Ik vind het fijn. Ik hou van zelfstandige, sterke vrouwen, maar dat betekent niet dat je niet mag genieten van wat ouderwetse hoffelijkheid. Ik leg niet mijn jas voor je in de plas, maar een stoel aanschuiven of een deur openhouden zou iedere man op zijn repertoire moeten hebben staan.’

Ik kijk glimlachend naar hem op. ‘In dat geval: heel graag.’ Ik spreid het damasten servet over mijn schoot en pak het zware zilveren mes op. ‘Heerlijk. Ik heb echt honger.’

Gianluca tilt de kan op. ‘Koffie?’

Ik knik. ‘Lekker.’

‘Gelukkig. Ik ben gek op koffie en ik vind het ongezellig om alleen te drinken.’

Het ontbijt is echt verrukkelijk, Gianluca heeft niets te veel gezegd. Wanneer ik zit te bedenken of ik met goed fatsoen nog een keertje langs het buffet kan gaan, komt Leonardo de eetzaal binnenlopen. Hij steekt zijn hand op wanneer hij ons ziet en beent met stevige passen onze kant op. Hij omhelst zijn broer en drukt zijn lippen op mijn hand. Al net zo’n charmeur als zijn broer. Half en half verwacht ik dat Constance achter hem aan komt lopen, maar gelukkig is er van haar geen spoor te bekennen. Leonardo trekt een stoel erbij, een goed moment voor mij om toch nog even langs het buffet te lopen. Dan kunnen de

broers ook nog even iets tegen elkaar zeggen wat misschien niet voor mijn oren bestemd is. Misschien wil Gianluca Leonardo bijpraten over wat er gisteravond met zijn persoonlijk assistente voorgevallen is – Leonardo is tenslotte ook onderdeel van het team mensen dat het bedrijf van Gianluca draaiende houdt. Het fijne weet ik er nog niet van, maar dat is me gisteren wel duidelijk geworden.

‘Kan ik voor jou ook iets meenemen?’

Leonardo schudt zijn hoofd. ‘Ik heb al ontbeten, *grazie mille*.’ Met een grote glimlach kijkt hij me na.

Ik durf mijn bord niet zo vol te laden als de eerste keer, zeker nu Gianluca niet meer opstaat. Ik neem heel braaf wat vers fruit terwijl ik veel liever nog zo’n heerlijk stuk kaneelbrood zou nemen. Mijn maag rammelt nog steeds. Het gesprek valt stil als ik aanschuif. Gianluca schenkt nog een keer koffie in voor ons drieën.

‘We gaan zo een stukje toeren. Ik wil je wat laten zien. Onze vlucht gaat om vijf uur vanmiddag terug, dus we hebben nog een paar uurtjes de tijd,’ zegt Luca voordat hij het laatste slokje koffie opdrinkt.

Ik kauw een druif weg voordat ik begin met praten. Het zou niet de eerste keer zijn dat een straaltje vocht uit de vrucht schiet als het velletje knapt. ‘We gaan dus niet met het vliegtuig van Tiësto terug?’ vraag ik met een overdreven pruillip. Gianluca had de jet van de dj geleend om gisteravond naar mij in Milaan te komen vliegen. Als wederdienst moet hij een jaar lang gratis ententjes voor de hele crew in zijn restaurants regelen. ‘Nope. Hij had hem zelf weer nodig. Hij moest naar Burning... nog wat.

‘Burning Man! Wat gaaf.’ Ik stoot Leonardo aan. ‘We hadden ons in het bagageluik moeten verstoppen.’

‘Nog nooit van gehoord,’ zegt Gianluca.

‘Het is een festival in Nevada.’

‘Klinkt geweldig. Een evenement in de bloedhete woestijn,’ zegt hij droog.

Ik rol met mijn ogen en neem een slok van de koffie. ‘Het staat in ieder geval op mijn bucketlist.’

Dat trekt zijn aandacht. Hij zet zijn kopje neer en gaat met zijn armen gevouwen achterover zitten. ‘Je hebt een bucketlist? Nou, kom maar op. Wat staat er nog meer op die lijst? Ik heb alleen een *fuck-it*-lijst.’

‘Ten eerste dus dat festival. Dan wil ik nog ooit een boek schrijven. Een ballonvaart maken.’ Onder de tafel tel ik mee. Ik heb helemaal niet zo’n lijst, zelfs niet eens over nagedacht. Ik ben geen type van grote dromen. Mijn droom was een gezin en een bruiloft waar ik met al mijn vrienden een dag en een nacht feestvierde. Die dromen zijn verder weg dan ooit, met dank aan Emiel. Ik ben pas bij drie. Koortsachtig verzin ik wat ik nog meer kan zeggen – nu twee paar ogen me vragend aankijken. ‘Een huis renoveren.’

Leonardo kijkt naar Gianluca en trekt zijn mondhoeken omhoog. Hij heeft dezelfde ondeugende blik als zijn broer.

‘Wat? Mis ik iets?’

Gianluca maakt een rollend gebaar met zijn hand. ‘Nee, ga door. Ik hou het bijna niet meer van de spanning,’ grijnst hij.

Ja zeg, wat kan ik nu nog zeggen? Ik ga niet zeggen dat ik de Mont Blanc wil beklimmen of op pelgrimstocht naar Santiago de Compostella wil. Ik wil dat helemaal niet. Een ballonvaart eigenlijk ook niet. Het lijkt me geweldig als je het durft, maar alleen al bij de gedachte om in een rieten mand weet ik hoeveel meter boven de grond aan een ballon te hangen, breekt het koude zweet me uit. Ik veer op. ‘Zingen. In zo’n studio een plaatje opnemen.’ Dat is redelijk veilig. Iets wat we met de Spice Girls

wilden doen.

Leonardo trekt een wenkbrauw omhoog. ‘Kun je zingen dan?’

‘Nou. Nee. Of nou ja, eigenlijk wel. Iedereen met een stem kan toch zingen? Alleen niet zo heel mooi. En dan zou ik mezelf het liefst op gitaar begeleiden. Dat is toch goud, bij een kampvuur je gitaar tevoorschijn halen en dan gaan zingen met elkaar?’ Onder tafel heb ik zes vingers opgestoken. Is dat genoeg voor een doorsnee bucketlist?

‘Dat lijstje is te overzien. Moet te halen zijn in een mensenleven.’

Heel even zie ik Gianluca’s gezicht betrekken als Leonardo dat zegt. Zijn broer ziet het ook. Hij klopt met zijn hand op de knie van Gianluca. Elizabeth, de vrouw met wie Gianluca zijn leven wilde delen, is nooit ouder dan achtentwintig geworden.

Dit kan ik zo niet laten hangen. Het gesprek moet vrolijker eindigen, anders wordt het niks meer vandaag. ‘Skiën in Canada.’ Ik kan helemaal niet geweldig skiën, heb zelfs een milde vorm van hoogtevrees, maar skiën in Canada lijkt me wel tof.

Shit. Hoogtevrees. Dan kan die ballonvaart natuurlijk ook niet. Waarom heb ik dat gezegd?

Oké, zeven. We zijn er bijna. Het belangrijkste zou ik bijna vergeten. ‘En ik wil ooit graag moeder worden. Dat heb je echter niet zelf voor het zeggen,’ voeg ik er zacht aan toe.

Gianluca staat ineens op. ‘Willen jullie mij even excuseren?’ Hij legt zijn servet op tafel en loopt richting de toiletten.

‘Is alles goed met je broer?’ vraag ik bezorgd terwijl ik Gianluca nakijk die met grote stappen de zaal uit loopt. ‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’

Leonardo pakt een cakeje van het bord dat in het midden van de tafel staat en dat erom schreeuwt opgegeten te worden. ‘Ja, hoor. Geen zorgen.’

‘Hij denkt toch niet... dat ik... dat wij...?’ Ik hoop niet dat ik Gianluca heb laten schrikken door te zeggen dat ik kinderen wil. Ik heb geen idee hoe hij over het krijgen van kinderen denkt, er zijn zoveel onderwerpen waar we het nog niet over gehad hebben. Fuck, ik heb er zelf niet eens meer aan gedacht sinds de dag dat Emiel vertelde dat hij bij me wegging. Op dat moment was ik alleen maar dankbaar dat we geen kinderen hadden. Gianluca en ik – wij zijn in totaal een uur of... vijftien bij elkaar geweest. Als ik de uren dat we ons horizontaal bevonden niet meetel, zelfs maar een stuk of zes. Ik had het nooit moeten zeggen. Met dat soort uitspraken jaag je mannen gelijk op de kast.

Zou Leonardo al weten dat we samen de nacht hebben doorgebracht?

‘Niemand weet precies wat Luca denkt. Maar hij kan wel een stootje hebben’ Leonardo spoelt de laatste hap van zijn cakeje met een slok koffie weg. ‘Dat wat er met Elizabeth gebeurd is, heeft één goed ding opgeleverd.’

Ik kijk hem vragend aan. Wat kan er in hemelsnaam goed zijn aan het overlijden van Luca’s vrouw, van wie hij overduidelijk zielsveel hield?

‘Als het ergste wat je kunt bedenken, je al overkomen is, hoef je voor weinig dingen meer bang te zijn.’